

DE ZUSTER VAN JERRY FINNEGAN

(Jerry Finnegan's sister)

Blijspel in twee bedrijven

door

JACK NEARY

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE ZUSTER VAN JERRY FINNEGAN - JERRY FINNEGAN'S SISTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK NEARY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1993 BY Jack Neary

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

BRIAN - nu 23, speelt ook diverse andere leeftijden tijdens zijn kinder- en tienerjaren

BETH - woont naast Brian en is een jaar jonger. Ook zij verschijnt op diverse andere leeftijden in het stuk

Het stuk speelt zich hier en nu af.

DECOR:

Het toneel stelt verschillende plaatsen voor, die allemaal diep in het geheugen van Brian Dowd zijn gegrift. Voor dit doel is het noodzakelijk dat het decor heel flexibel is. Het toneel kan eventueel zelfs kaal zijn, waarbij de aandacht vooral op de personages is gericht. Er zijn plekken om te zitten, plekken om rond te hangen, maar niets hoeft echt natuurgetrouw te zijn. De buurt waar Brian woont hoort te zijn zoals die in ieders jeugd was. Zodat het een buurt is, geschetst door Brian, zoals die in de gedachten van elke toeschouwer leeft.

OVER DE AUTEUR:

Jack Neary is toneelschrijver, theaterproducent, regisseur en acteur. Hij woont en werkt in de buurt van Boston en is voormalig Artistiek Directeur van het Zomertheater op het Mount Holyoke College. Hij is een van de oprichters van het Smith College's New Century Theatre in 1991. De toneelstukken van Jack Neary zijn in de hele Verenigde Staten en Canada opgevoerd. DE ZUSTER VAN JERRY FINNEGAN is in Parijs en in diverse Amerikaanse staten opgevoerd en met succes door vier theatergezelschappen gelanceerd. Op twee van zijn stukken is een optie genomen voor de film en een ander stuk is verkocht aan Walt Disney Pictures. Hij heeft bijna honderd theaterproducties in New England geregisseerd en als acteur in meer dan 50 producties gespeeld. Jack Neary speelt ook de rol van professor Plum in VCR CLUE en CLUE II, MURDER IN DISGUISE. Hij is lid van het Dramatists Guild, Actors Equity en het Screen Actors Guild.

EERSTE BEDRIJF

(ALS HET DOEK OPGAAT zien we Brian daar. Waar het "daar" ook is. Hij is nu begin twintig en richt zich tot het publiek)

BRIAN: Kijk, jullie kennen mij niet. Dat is het probleem. Ik ga jullie een verhaal vertellen, zie je, en het gaat over mij, tenminste, eigenlijk gaat het voornamelijk over haar. En dit verhaal gebeurt nu. Hier en nu! Zelfs als ik aan het praten ben. Als ik de tijd nam om mijn hele levensverhaal te vertellen, zouden we hier nog zijn als God met pensioen gaat, jullie zouden alles over mij weten, niets over haar en jullie zouden naar huis gaan met het gevoel alsof jullie theatraal failliet waren gegaan. *(kijkt het publiek in)* Zijn jullie het daarmee eens? *(moedigt reacties aan; glimlacht)* Mooi! Nou dan, vanmorgen stond ik op en ik zei tegen mezelf, vandaag is het de dag. Vandaag neem ik contact op met de zuster van Jerry Finnegan, wat er ook gebeurt. Ik bedoel, daar was ze, *naast ons...* Daar, naast ons, woonde ze al het grootste gedeelte van mijn leven en ik... ik had er niets mee gedaan. Daar had ik mijn redenen voor. Al was het alleen maar om hoe ze eruitziet. O! Wacht maar af! Oké... het moet. Jullie moeten weten hoe ze eruitziet. *(Beth komt op; ze is een jaar jonger dan Brian en is een echt stuk!)* Zo ziet ze er dus uit. Wat mij betreft heeft ze er al zo uitgezien sinds ze uit de baarmoeder kwam. *(tegen Beth)* Bedankt.

BETH: *(stralende glimlach)* Graag gedaan! *(af)*

BRIAN: *(tegen het publiek; berustend)* En zo zie ik er dus uit. *(laat het publiek kijken)* Ik denk dat ik er in feite *beter* uitzag toen ik net uit de baarmoeder kwam. Vandaar dat ik nooit ver kwam bij de meisjes. Vooral niet bij de meisjes die eruitzien zo als zij. *(Beth komt weer op. Tegen Beth)* Bedankt.

BETH: Graag gedaan! *(af)*

BRIAN: Oké, vergeleken met sommige anderen ben ik niet afschuwelijk lelijk. Zet me in een kamer met twintig andere gozers en dan is er vast wel een, of nog een, bij wie vergeleken ik Mel Gibson ben. Maar als het aankomt op serieus vrijen met een meisje dat er zo uitziet... *(Beth komt weer op. Tegen Beth)* Bedankt.

BETH: Graag gedaan! *(af)*

BRIAN: Laten we het maar onder ogen zien— ik krijg de "Prins Charles - Nee Dank U Liever Niet" Award. Maar— goed. Vandaag. Vandaag zei ik: "Brian, genoeg! Nu gaat het gebeuren. Een doorbraak. Komt dat zien, komt dat zien!" Vandaag ga ik praten

met de zuster van Jerry Finnegan al word ik ook vernederd tot ik hersendood ben. Dat komt allemaal door iets wat Jerry gisteravond tegen me zei. Hij zei: "Brian, weet je wat?"... En dat haat ik. Ik haat het als Jerry Finnegan "weet je wat?" tegen me zegt. Tot dus ver, zo lang als we al bevriend zijn, heeft Jerry Finnegan vier keer "weet je wat?" tegen me gezegd. Eén keer toen mijn hond Snuffie door een vrachtwagen met ijsjes werd overreden. Eén keer toen mijn broer Kevin per ongeluk mijn tijdelijk rijbewijs in de fik had gestoken. Eén keer toen mijn tante Gwen gearresteerd werd voor winkeldiefstal en gisteravond dus nog een keer. Hij belde me één minuut voor middernacht en zei: "Brian, weet je wat?" Ik verstijfde. "Mijn zuster gaat trouwen," zei hij. Ik was sprakeloos... Dus hing Jerry op. En ik ging naar bed. Zulke informatie moet je plat op je rug verwerken. Dus vandaag stond ik geradbraakt op. (*hij gaat staan, geradbraakt*) Dat doet pijn. En ik besloot, dat als ik wat ging doen, dat met woorden zou gebeuren. Het drong eindelijk tot me door dat het vooral woorden waren die altijd mislukten tussen Beth Finnegan en mij. Zodra ik maar één woord haar richting in stuurde leek ik wel een gebakken ei in een Teflonpan. Ik plof als het ware in haar pan, ik sis een paar minuten en glijd dan pardoes weg. Niets blijft hangen. De woorden die uit mijn mond kwamen drongen gewoon niet door. Toch zag ik ergens iets in haar dat mij wilde horen. Het was zo frustrerend. Vanaf onze eerste kennismaking. Toen de Finnegans hiernaast kwamen wonen. Ik was een jaar of zeven. (*Beth komt op als een klein meisje*)

BETH: Hai!

BRIAN: (*als een klein jongetje tegen zijn moeder die we niet zien*) Mam! Mam! Wie is dat?... Wie?... Heeft het nieuwe jongetje een zusje? (*bekijkt Beth even zwijgend. Weer tegen zijn moeder*) Dat stinkt!... Waarom niet?... Waarom mag ik dat niet zeggen?... Pappie zegt dat als iets stinkt dan stinkt het en dan moet je zeggen dat het stinkt!

BETH: Hai!

BRIAN: (*staart Beth aan; tegen zijn moeder*) Hè?... Wat?... Nee! Nee! Ik wil geen hai zeggen! Nee!

BETH: Hai!

BRIAN: Nee, Mama, dat wil ik niet... O, nee... Echt?... Gaat u dat echt doen?... Een hele week geen *Tom en Jerry*? (*is even stil; kijkt naar Beth, die hem verwachtingsvol aankijkt; hij zegt bijna wat, maar dan tegen zijn moeder*) Ook niet één keertje?... Nee, hè? (*draait zich om naar Beth*) Oké. (*flauwtjes*) Hai.

BETH: (*heel enthousiast*) Hai!!

BRIAN: *(kijkt zijn moeder achterna die blijkbaar wegloopt)* Nee, Mam! Mama! Waar ga je heen? Niet weggaan! Nee! Mam! *(ze is weg; hij draait zich om; Beth glundert)*

BETH: Wat stinkt er?

BRIAN: *(lange stilte; hij staart naar haar tot ze haar ogen afwendt)* Ik ga straks in bad.

BETH: Ik ook.

BRIAN: Alleen.

BETH: Ik ook.

BRIAN: Ik ben zeven.

BETH: Ik ook maar ik ben zes.

BRIAN: Ik ga niet met je spelen.

BETH: Oké.

BRIAN: Je kunt me niet dwingen.

BETH: Oké.

BRIAN: Ik doe het toch niet.

BETH: Oké.

BRIAN: *(stilte terwijl hij nadenkt wat hij gaat zeggen)* Mijn vader zweet door twee truien heen als hij aan het joggen is.

BETH: Mijn vader...

BRIAN: En hij kan allebei mijn gympen in een van hem stoppen.

BETH: Mijn vader...

BRIAN: En hij laat me op de kruk staan om te kijken hoe hij bloedt als hij zich scheert.

BETH: Mijn vader...

BRIAN: *(triomfantelijk)* En hij zegt dat als iets stinkt dan stinkt het en dan moet je zeggen dat het stinkt!

BETH: MIJN VADER EET GLOEILAMPEN OP FEESTJES!

BRIAN: *(kijkt naar het publiek, dan weer naar Beth)* Wordt hij niet misselijk?

BETH: Nee! Maar als hij het doet, moet hij van mijn moeder in de kelder slapen bij de woestijnratjes! *(ze kijkt naar het publiek, glimlacht en gaat af)*

BRIAN: *(tegen het publiek, weer drie-entwintig)* Woorden. Met woorden kon ik het nooit winnen van Beth. En hoe meer woorden ik leerde, hoe meer ik in de problemen kwam.

BETH: *(achter het toneel, negen jaar, roept)* Brian!

BRIAN: *(tegen het publiek)* Tegen de tijd dat ik tien was...

BETH: Brian!

BRIAN: ...had ik genoeg woorden geleerd om verward te raken in een soortement... politieke discussie. *(Beth komt op, is negen jaar en heeft een grote papieren zak bij zich waarin iets ronds en*

indrukwekkends zit)

BETH: Brian!

BRIAN: *(tien jaar)* Wat?

BETH: Kom je naar buiten?

BRIAN: Waarvoor?

BETH: Om te spelen.

BRIAN: Met jou?

BETH: *(onthutst)* Jij... speelt altijd met mij.

BRIAN: Ik ben net tien geworden.

BETH: *(opgewekt)* Ik ben op je partijtje geweest. Ik heb je een plaat gegeven, weet je nog? Van de "Monkees"!

BRIAN: *(veelbetekenend)* Ik ben nu tien.

BETH: Nou en?

BRIAN: Nou... dat is het.

BETH: Is wat?

BRIAN: Meisjes. Met meisjes spelen. Ik ben nu tien. Dus dat doe ik niet meer.

BETH: Je hebt gisteren nog met me gespeeld.

BRIAN: Gisteren was ik negen.

BETH: Kom op... Ik heb mijn vaders bowlingbal uit de kast gehaald. Die kunnen we mee naar de achtertuin nemen en op mierenhopen laten vallen!

BRIAN: Ben je doof? Ik ga niet meer met je spelen. Ik ben tien. Jij bent een meisje. Ik ben er te oud voor.

BETH: *(verleidelijk)* Jij mag de bom gooien...

BRIAN: *(bijna verleid, probeert sterk te zijn)* Bovendien... ben jij een... tollenaar.

BETH: O ja?

BRIAN: Jij bent een tollenaar, en mijn vader zegt dat het raar is dat je vader tollenaar is en Finnegan heet. Hij zegt dat als je tollenaar bent, je beter De Draaier kunt heten of Speelman of iets anders... TOEPASSELIJKS. Hij zegt dat iemand die Finnegan heet en geen Ierse reb... reb... rebel is, ze niet allemaal op een rijtje heeft staan.

BETH: Ik ben geen tollenaar.

BRIAN: Je vader wel, dus dan ben jij het ook.

BETH: Maar waarom wil je niet met me spelen?

BRIAN: *(geërgerd)* Ik ben tien. Jij bent een meisje. En je vader is een tollenaar!

BETH: *(even geërgerd)* Ik wil alleen maar een bowlingbal op een mierenhoop laten vallen.

BRIAN: En weet je wie ook tollenaar was?

BETH: Wie?

BRIAN: President Nixon uit mijn geschiedenisboek!

BETH: Nietes!

BRIAN: Welles!

BETH: Nietes!

BRIAN: President Nixon en jouw vader en jij zijn allemaal tollenaars, en daarom gaat de hele wereld naar de bliksem! *(dit is, zoals de meeste van Brians uitspraken, kennelijk een quote van zijn vader)*

BETH: Wie gaan er naar de bliksem?

BRIAN: De tollenaars!

BETH: Nietes!

BRIAN: Mijn vader zegt dat alle tollenaars naar de bliksem gaan nadat ze uit de gevangenis komen voor wat ze hadden gedaan in de Waterkeet zaak.

BETH: Wat hadden ze dan gedaan?

BRIAN: *(weet dat eigenlijk niet)* Nou... dat weet je toch.

BETH: Weet ik niet. Wat hadden ze gedaan?

BRIAN: *(wil tijd winnen)* Wie? De tollenaars?

BETH: Ja. In de zaak...

BRIAN: Waterkeet.

BETH: Ja!

BRIAN: Heb je zelf geen geschiedenisboek?

BETH: Nog niet. Maar Meester heeft ons al wel verteld over de Niña, de Pinta en de Santa Maria, de boten van Columbus. Maar die komt maandag pas aan. Kom op, wat deden de tollenaars in die zaak! *(de volgende uitleg van Brian is het resultaat van eindeloze betogen van zijn vader tijdens het avondeten over het Watergate schandaal. Brian herinnert zich bepaalde woorden uit die betogen en doet zijn best die voor Beth in een historisch perspectief te zetten)*

BRIAN: *(in paniek)* Eh...

BETH: O, je weet het niet.

BRIAN: Ik weet het wel! Mijn vader praat er steeds over.

BETH: Wat deden de tollenaars dan in die zaak?

BRIAN: *(in de hoek gedreven)* Nou... ze... ze... het was een smerige zaak.

BETH: Een smerige zaak?

BRIAN: Ja. Voor... de... arme mensen in Cuba.

BETH: Arme mensen...

BRIAN: Ja. De... arme mensen in Cuba waren in die zaak... daar maakten ze keet... waterkeet... want het was een wasserij... maar toen ze even niet keken... hadden de tollenaars... de kranen dichtgedraaid. En toen werd het een smerige zaak. En ze hadden

al het water in een tankauto gestopt en die brachten ze naar President Nixon.

BETH: En wat deden ze toen?

BRIAN: Toen... lieten ze het in zijn zwembad stromen.

BETH: En wat deed hij toen?

BRIAN: Wie?

BETH: President Nixon.

BRIAN: Hij... hij... gooide er een dekmantel over?

BETH: Over het hele zwembad?

BRIAN: Ja... maar... toch lekte er wat uit!

BETH: Op het gazon?

BRIAN: Ja... en... en alle tollenaars werden bang en... ze renden weg naar de bioscoop.

BETH: Welke film zagen ze?

BRIAN: "Twintigduizend Mijlen onder de Zee." Maar ze werden gepakt en ze gingen allemaal naar de petoet en ze schreven bestsellers en vonden Jezus. Punt. Uit.

BETH: Dat is het?

BRIAN: Wat?

BETH: Wil je daarom niet met mij samen mierenhopen bombarderen?

BRIAN: (*gefrustreerd*) O... vraag... Jerry maar.

BETH: Hij wil ook niet met me spelen.

BRIAN: Waarom niet?

BETH: Omdat hij tien is.

BRIAN: Zie je wel?

BETH: Alsjeblieft?

BRIAN: Nee.

BETH: Toe nou...!

BRIAN: Nee...!

BETH: Ik haat je!

BRIAN: Ik haat jou ook.

BETH: En ik hoop... dat de tollenaars komen en al jouw water stelen en... het aan de arme mensen van Cuba geven!

BRIAN: Ze geven het niet aan de arme mensen van Cuba, ze geven het aan President Nixon!

BETH: President Nixon wil jouw smerige water niet!

BRIAN: TOLLENAAR!

BETH: APENKOP!

BRIAN: TOLLENAAR!!

BETH: STOMME OEN!!

BRIAN: TOLLENAAR!!!

BETH: (*barst in tranen uit*) PAPPIE!!!

BRIAN: (*tegen publiek; huidige leeftijd*) Ze noemden me de bullebak van de buurt. Ze maakte me gek, maar ik moest een punt scoren. Jerry zei tegen me dat ze twee uur gehuild had en dat ze hem toen vroeg om hij mij wou laten vermoorden. Ik zei: "Waarom vroeg ze niet of je het zelf deed?" Jerry zei dat Beth dat niet wilde omdat hij dan niet in de hemel zou komen. Ze zei dat hij een protestant in moest huren. (*gefrustreerd*) Ik denk dat het misschien wel die knaap uit het Zuiden is met wie ze gaat trouwen. Hij heeft zo'n vreselijke auto, een Italiaanse, en die is zo laag dat hij niet eens de deur hoeft te gebruiken. Ik denk dat hij denkt dat dat bedoeld is om te imponeren. (*stilte*) Dat doet het ook. (*tegen publiek*) Die avond na dat Watergate debat werd ik gebeld. (*weer tien, neemt de telefoon op*) Hallo?

BETH: Hallo, is dit Todd?

BRIAN: Todd wie?

BETH: Todd Kent.

BRIAN: Wie is Todd Kent?

BETH: Met wie spreek ik?

BRIAN: (*tegen publiek*) Ze wist wie ik was. En ik wist wie Todd Kent was. Een kind van school, Het Heilige Hart. Todd Kent. Het enige wat hem van de anderen onderscheidde was dat hij een naam had die klonk als die van het duffe broertje van Superman.

BETH: (*overdreven*) O! Heb ik per ongeluk een verkeerd nummer gedraaid? Ik wilde mijn *vriend* Todd bellen. Mijn vriend die met mij *spelen* wil. Wie heb ik dan per ongeluk gebeld?

BRIAN: Todd zal ook niet met je willen spelen.

BETH: Welles!

BRIAN: Niet lang meer. Over twee weken wordt hij tien.

BETH: O! Spreek ik met Brian Dowd?

BRIAN: Je kent Todd Kent niet eens.

BETH: Wel waar! En *zijn* vader heeft *ook* een bowlingbal en we gaan twee keer meer mierenhopen bombarderen dan jij en ik *ooit* deden!

BRIAN: Heeft die tollenaar van een vader je niet verteld dat liegen zondig is?

BETH: O! De deurbel! Dat zal Todd zijn!

BRIAN: Je denkt zeker dat ik sufkop ben.

BETH: Heb ook niet het lef uit het raam te kijken om te zien of hij hier echt staat!

BRIAN: Je maakt zeker een grapje? Wat kan het mij nu schelen of hij daar echt staat? Vooral omdat hij er toch niet echt staat!

BETH: Nou, als je maar niet kijkt.

BRIAN: *(tegen publiek)* Zodra ze ophangt beveel ik mezelf niet te kijken. Ik weet dat als ik kijk zij pardoos terugkijkt, naar me wijst en me uitlacht en Todd Kent zal in geen velden of wegen te bekennen zijn. Ik weet absoluut zeker dat Todd Kent niet bij haar voor de deur staat. Ik bedoel, ik weet dat hij met zijn broer aan het telefooncellen verkennen is of zoiets. Hij zal echt geen mierenhopen gaan bombarderen met Beth Finnegan. Kijken is verliezen. Kijken is afgaan. Kijken is doodgaan. *(stilte)* Dus ik kijk. *(dat doet hij. Zij heeft op de uitkijk gestaan. Ze wijst naar hem, lacht hem uit en gaat dan gelukkig weg)* Vanaf dat moment werd ik het mikpunt van wrede misleiding. Ik deed constant dienst als schietschijf. Daarna had ik lange tijd niets belangrijks meer te zeggen tegen Beth. Niet dat ik dat ooit deed. Ik neem aan dat ik met mijn zwijgen iets wilde bewijzen. Hoewel, ik denk dat ik vooral probeerde niet vernederd te worden. *(hij gaat zitten en bladert in een boek. Beth komt op en schreeuwt omhoog naar hem)*

BETH: Ik weet dat je boven in je kamer zit, Brian. Dat weet ik omdat de zon op je raam schijnt en iedere keer als je een bladzij omslaat verschijnt er heel eventjes een beetje schaduw... *(Brian kijkt naar het publiek, maar geeft Beth geen antwoord)* Weet je wat ik aan het lezen ben? *(geen antwoord)* Op school? *(niets)* Een boek dat "Kennismaken Met Je Lichaam" heet en geschreven is door Zuster Mildred Annuciata. Het is een biologieboek! Het vertelt je alles over elke vierkante centimeter van je lijf en wat je met elk lichaamsdeel hoort te doen! *(Brian reageert, maar geeft Beth nog steeds geen antwoord)* Het begint met de voeten en gaat dan omhoog. Todd zegt dat dat komt omdat het door een non geschreven is en hij denkt dat ze daarom de langste weg neemt naar de beste delen. *(nog steeds geen woord van Brian)* Hoe komt het dat je wel met Jerry praat en niet met mij? *(niets)* Omdat ik een meisje ben en jij een jongen? *(niets)* Ik heb kennisgemaakt met mijn lichaam. Ik weet het verschil. *(niets)* Nou... wil je me nog zeggen hoe het boek afloopt? *(niets)* Brian? *(niets. Ze geeft het op)* Ik spreek je wel als we bij de nek zijn! *(ze gaat af. Hij zit nog steeds als bevroren)*

BRIAN: *(tegen het publiek)* Wij hadden dat boek het jaar daarvoor. Toen ze naar me aan het schreeuwen was kon ik alleen maar aan Hoofdstuk Negen denken. Daarna aan Beth. Toen dacht ik aan Hoofdstuk Negen en aan Beth... En toen moest ik overgeven. Ik had er gewoon geen woorden voor. Dat was niks nieuws. Tenslotte besloot ik de woorden maar te vergeten en in plaats daarvan wat actie te ondernemen. In die schemerige twaalf maanden van mijn twaalfde jaar scheen het me toe dat er iets nieuws en heerlijk is

chemische weg zocht door mijn lijf. En daarom wist ik dat het niet praktisch was Beth Finnegan nog langer als het object van mijn puberale minachting te beschouwen. En daarom was er één manier - slechts één manier, geloofde ik - om indruk te maken op dat elf jaar oude schatje naast ons bij wie op wonderbaarlijke wijze onlangs een paar fascinerende bulten waren gegroeid. *(haalt een sigaret tevoorschijn)* Ja. Het Boze Kruid. Of... een van de voornaamste Boze Kruiden. Ik dacht serieus dat zo'n peuk die uit mijn mondhoek bungelde mij een toffe gozer zou doen lijken. En dat ze me meteen in het hart zou sluiten. Dus... op een dag na schooltijd, posteerde ik me onder de zwarte brug bij de rivier waar ik wist dat A) ze daar vlak langs zou komen op weg naar huis, en B) mijn ouders noch mijn broer me daar ooit zouden vinden. Ik zag het scenario levendig voor me. Ik zag haar aankomen en verrast opkijken. Ze zou naar beneden springen - alleen - en daar stond ik... *(hij beeldt het allemaal uit)* ...leunend tegen de stenen muur, met gekruiste benen, de linkerhand in mijn zak, de rechterhand vrij om de Camel in en uit mijn mond te doen. Haar ogen zouden bijna uit haar hoofd rollen. Haar mond zou openvallen. Ze zou me van top tot teen opnemen en voor het eerst zou ze me zien als *man*. Door de blauwe walm van de Camelrook zouden Beth en ik voor het eerst praten. Na een paar minuten zou ik haar een sigaret aanbieden. Ze nam het aan. Daarna zouden we hand in hand via een omweg naar huis lopen door het veld achter de Prins Macaroni fabriek waar we allebei sensuele trekjes van onze Camels namen, de peuken in het lange gras gooiden en dan zouden we ons voorzichtig naar elkaar toekeren en elkaar teder kussen in het warme oranje licht van de namiddagzoon, ons lot onherroepelijk bepaald. *(Beth komt op; elf jaar; roept naar vriendjes die we niet zien)*

BETH: Tot morgen, jongens! *(ze loopt door richting brug; Brian haalt wat stuntelig een pakje sigaretten uit zijn zak, opent dat, leunt tegen de muur op de manier zoals hij eerder beschreef, en wacht; ze arriveert)* Brian? *(hij glimlacht naar het publiek; dan loopt hij op een echte macho manier langs haar en zij kijkt verbaasd naar hem; hij kijkt haar brutaal en "cool" aan, bukt zich enigszins om een enorme trek van de sigaret te nemen, gaat dan weer overeind staan en inhaleert; hij houdt met opgeblazen wangen de rook in zijn mond en kijkt naar haar; zij ziet het allemaal aan, en dan...)* DAT GA IK JE VADER VERTELLEN!! *(ze rent weg)*

BRIAN: *(blaast rook uit, verslikt zich en krijgt een hevige hoestbui; hij rent achter haar aan)* Beth! Beth! Niet doen! BETH!! *(tegen het*

publiek) Ze deed het wel. Ik kreeg een maand huisarrest, hij zette mijn TV op zolder en ik moest het laatste verslag uit het Tijdschrift voor Medici overschrijven in schoonschrift. *(laat de sigaret zien)* Sindsdien heb ik dit niet meer aangeraakt. *(gooit het weg)* Het was weer terug naar de woorden. Terug naar af. En dat maakte me stapelgek, omdat ik volgens mij goed ben met woorden. Als ik wil dat men mij snapt is het gewoonlijk een kwestie van even mijn verbale geschut in stelling zetten en men begrijpt wat ik bedoel. Bij voorbeeld, ik praat nu tegen jullie en ik zeg: "Jullie vormen een goedgeklede, goedgemanierde, goed uitziende groep." Dat is toch duidelijk, hè? Dat zijn jullie met me eens, toch? Natuurlijk. *(wijst naar iemand in het publiek)* Van jou ben ik daar niet zo zeker van. *(tegen publiek)* Waarom kon ik dan de zuster van Jerry Finnegan niet duidelijk maken dat ik haar een allerliefst, beeldschoon, adembenemend schepsel vond dat moest proberen mij te behandelen als een mannelijk wezen met intelligente en - ja, ik zeg het gewoon - seksuele kwaliteiten? Ik snapte het niet. Ik moest alleen maar de juiste woorden zeggen. Maar die kwamen er gewoon niet uit. Trouwens, er was wel meer waar ik niet uit kwam. *(Beth komt op)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto